

Zeemanstehuizen in de vreemde op de black list zetten en dat de zeemannen sedert lang geemancipeerd zijn!

Het vislosserspersoneel ging nogal eens arrogant tewerk in onze goede haven en sluit hier mee aan, bij de algemene tendens van het lais-ser-aller in het oude Europa. Waar gaat het naartoe. De mensen willen veel geld verdienen, maar ze willen niet meer werken! Och ja, het is ook weeral waar dat de mens niet op de wereld gekomen is om te werken maar dat nu moet doen uit noodzaak. Iemand die dus niet graag werkt, moet zich daaromtrent geen zorgen maken. Het hoort bij onze natuur. Wij-zelf hebben allang een broertje dood aan werken. En dat de rederscentrale een belangrijk proces verloor hebben we ook meegemaakt. Het eksperiment van de Urkers was boeiend en belangwekkend. Reuze zeg! 't Was allemaal goed dat dat de klokke sloeg. Maar, ze zijn toch teruggekomen naar 't oude Europa. 't Zou allemaal heel goed zijn in Canada..... met de vis-serij..... als de vis niet zo goedkoop betaald werd! Maar, is dat precies niet het geval bij ons? Moest men daarom naar Canada trekken om dat te leren? We hebben verder dit jaar ook nog vernomen dank zij ons eigen en Beste Visserijblad dat er nog miljoenen nutteloos in de banken liggen en dat het geld alleen maar dient om ambtenaren te betalen, dat er forel-en gekweekt worden in Bretagne en dat in Lavandou, ge weet wel daar in het zuiden van Frankrijk, miljoenen garnalen gedood zijn door bezoede-ling. En verder nog dat de zerechtconferentie te Geneve maar geringe vooruitgang boekt, dat er maar teleurstellende resultaten uit de bus komen. We moeten ons van daaruit niet aan wonderen verwachten. Het wantrou-wen waart er rond.

En dat was een greep uit ons laatste visserijjaar. Een greep in de tottebak. Hetgeen we er uit gehaald hebben, is nu ook weeral niet om mee op te lopen. Niet dat we van nature uit pessimist zijn. We kunnen er ook niet aan doen, dat we zo weinig hoopgevents uit de bak konden halen.

We hebben getrokken doorheen het jaar, zonder wekkers aan 't loodzeil van onze korre? En ge ziet zelf wat er allemaal uit de kuil komt. We waren eigenlijk al een beetje bang om de pooklijn los te trekken,

maar als ge nu ziet wat er allemaal uit de kuil gevallen is, dan moet ge toch toegeven dat het maar een deerlijk trekje is geweest. We gaan het liefst allemaal maar overboord gooien tegare met de gallen en de striemers om het zo rap mogelijk te vergeten. Maar we moeten voortvissen. We kunnen niet anders. Misschien zal de vangst in 't nieuwe jaar beter zijn. Hoop doet leven. Hoop is het brood der ellendigen.....

En wij zitten ook in deze eindeloze stroom van vele zwarte en min-der zwarte happenings. Steeds maar gaat het door. We gaan naar zee en we komen terug. We vissen eens goed en eens minder goed. 't Is somtijds wel eens een elebutje maar 't is toch meestal butts en poers. Maar we doen voort. Als we thuis zijn eten we 's morgens ons boterhammetje met maa en de spruiten. 't Gebeurt al wel eens, dat we met hen tot aan de school gaan, waar die lieve juffra altijd maar aan de deur staat. We omhelzen moeders' schoonste en we gaan varen om de zure bete broods. Portugal davert op haar grondvesten; de fusies van de gemeenten zijn goedge-keurd; Franco is dood; de kamer stemt; Geneve vergadert, Ford gaat op reis. Maar wij gaan gewoon naar zee en steeds doen we ons best om terug te keren. We houden onze ruggegraat recht en kijken steeds met op-geheven hoofd voor ons uit, met vranke blik uit onze (snel achteruitgaan-de) platte oogjes. We proberen onszelven niet te verliezen tussen al deze boeiende en minder aantrekkelijke gebeurtenissen.

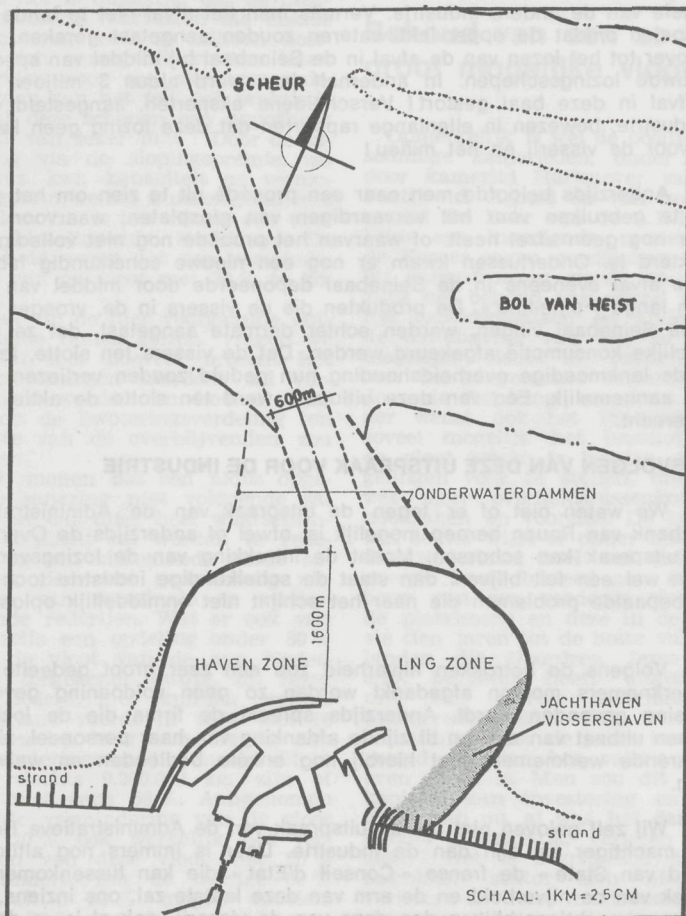
En straks gaan we allemaal eens samen het voorbije jaar vieren, de gebeurtenissen die voorbij zijn en deze die nog komen moeten. Met ons allen gaan we nieuwjaar vieren, met de feestneus op de voetzoekers en al de fleurige lichtjes. Zet de muziekdoo's maar wat luider, Marceline, kom we gaan eens dansen, hop met de beentjes. En dat we toffe jongens zijn, dat willen we weten.....

We hebben even door het raam gekeken. Er hangt een waterige zonnetje in de West. Het trekt regen. We hebben de stoors neergelaten en onze voordeur op slot gedaan en we zijn te kooi gegaan, niet nadat we de plantjes op de vensterbank water hebben gegeven. Nog even hebben we gelezen over onze existentialistische zenith.

Toch een gelukkig nieuwjaar allemaal. 't Zal zeker beter zijn, bin-nenkort. Dat wel.

ZEEBRUGGE MOGELIJKE PROOI VAN INDUSTRIËLE EN ENERGETISCHE ONTWIKKELELING ?

EN DE VISSERIJ ?

Staatssecretaris voor Streekeko-nomie Luc Dhoore heeft een tien-jarenplan voor de industriële ont-wikkeling van het kustgebied en de daarmee gepaard gaande energie-productie onlangs aan de pers voor-gesteld. Het gaat om een formidabel opzet dat 122 tot 125 miljard frank zou kunnen gaan kosten en dat het resultaat is van een studie die in overheidsopdracht werd gemaakt door het studiesyndikaat Symarin-fra (1), nadat reeds in het voorjaar van 1974 een eerste studie in die aard — maar toen verricht op eigen initiatief van de studiegroep in sa-menwerking met Symarindus (2) — aan Streekeconomie was voor-gelegd.

INDUSTRIE EN ENERGIE

Zowel voor de industrialisatie als voor de energieproductie kun-nen de zee en de Belgische kust een belangrijke rol spelen. Daar-om werd door Symarinfra een in-dustrieel kompleks uitgedacht waar de energieproductie centraal zou staan. Daarrond worden een aan-tal nevenbedrijven ingeplant die naast energie- ook watergebonden zijn en die tevens de neveneffekten van de energieproductie nuttig ge-bruiken.

Svmarinfra meent dat voor steen-kool en aardolie de invoer en de behandeling een nieuwe proble-men zullen doen rijzen, maar het aardgas zal niet meer alleen via de bestaande pijpleidingen kunnen worden ingevoerd, zodat men is aangewezen op de uitbouw van een L.N.G.-terminal. (Liquidate Natural Gaz) met een jaarcapaciteit van 12 miljard Nm³ en met voor-

zeningen voor latere uitbreiding. Tenslotte houdt de Studie rekening met een eventuele inplanting in de maritieme gebieden van kerncentra-les met een vermogen van 4.000 tot 6.000 MWe, met uitbreidingsmo-gelijkheden.

De L.N.G.-terminal omvat de bouw van een aanlegplaats voor me-taantankers met een diepgang van 14 m., de ruimte nodig voor de uit-bouw van een terminal met 300.000 tot 500.000 m³ L.N.G. opslag en de nodige hervergassingsinstallaties.

Symarinfra is van oordeel dat voor de kerncentrales een eiland van 8 tot 10 km van de kustlijn de beste oplossing is en dat voor de inplanting van de L.N.G.-terminal de voorhaven van Zeebrugge het meest geschikt is (ook met het oog op de veiligheid), omdat daar bo-vendien een industrieterrein be-schikbaar is voor de andere indu-striële activiteiten en ruimte waar de opslag van steenkool en petro-leum kan voorzien worden.

DE ZEEWAARTSE

UITBOUW VAN DE HAVEN VAN ZEEBRUGGE

De buitenhaven voor Zeebrugge werd ontwikkeld op basis van een aantal beschouwingen die rekening houden met het dynamisch even-wicht van de zeebodem in de na-bijheid van het Schelde-estuarium, nautische factoren en zeestromin-gen. Maar er blijven nog verschei-dene aspecten te onderzoeken: de maximale uitbouw in zeewaartse

(Vervolg bladzijde 50)

(Vervolg van blz. 49)

richting, het technisch plafond inzake diepgang voor Zeebrugge, de baggerwerken, de vorm en de grootte van de onderwaterdammen, de golfpatronen buiten de haven, de golfpenetratie binnen de haven, de keuze en de uitvoeringsmethoden van de zeeweringen en de bagger- en funderingstechnieken.

Tegelijkertijd met de uitbouw van de buitenhaven van Zeebrugge dienen ook werken uitgevoerd te worden om de stranden van de oostkust te verbeteren en te verdiedigen.

De kostprijs van de uitbouw van een voorhaven, zoals geschetst in de tekening bij dit artikel (havenhoofden, baggerwerken, toegangswerken tot de zeesluis, enz., inclusief de kustverdediging van de Oostkust, zou ongeveer 10 miljard frank kosten.

DE KUNSTMATIGE EILANDEN VOOR KERNCENTRALES

Volgens Symarinfra is het bouwtechnisch volkomen mogelijk een kunstmatig eiland te bouwen in de Noordzee en daarvoor komen vijf plaatsen in aanmerking: drie aan de Westkust (Trapegeer, Smalbank 1 en 2), één aan de Middenkust (Wenduinebank) en één aan de Oostkust (Schooneveld). Zonder vooruit te willen lopen op de conclusies van de Commissie der Wijzen, noemt Symarinfra toch al als de optimale oplossing (rekening houdend met toerisme en veiligheid) een kerneiland op minimum 8 tot 10 km voor de kust en dan blijft door eliminatie de Wandelaar en in mindere mate de zone rond de Smalbank over. De bouwkost is daar nochtans het duurst: 9,9 miljard fr. (220 ha). Volgens raming, maar deze zone biedt de meeste kans op een maksimalisatie van de neveneffecten.

Telt men daarbij een vaste oeververbinding voor het kerneiland (3 miljard), de vier kerncentrales zelf (62,2 miljard) plus bijhorigheden (stockage warmte, waterontzilt, uraniumverrijking, offshore techniek) geraamd op 15 miljard, de werken aan de terminals (8 miljard, waarvan 1 miljard voor de aanlegsteiger L.N.G., 5 miljard voor stockage van het gas, en 3 miljard voor stockage steenkool, petroleum) en de andere infrastructuur voor haven en industrie (afstandsverwarming, kouderekuperatie, industriële gassen, synthese-bedrijven) die nog zowat 15 tot 17 miljard gaat kosten, plus tenslotte de reeds eerder in dit artikel geciteerde uitbouw van de voorhaven van Zeebrugge (10 miljard) dan komt men aan zowat 122 tot 125 miljard in prijzen van 1975 en B.T.W. eksklusief.

NU BESLISSEN!

Volgens staatssecretaris Dhoore

is het van prioritair belang dat de overheid een beslissing neemt over het principe van het al dan niet vestigen van kerncentrales aan de kust en de timing ervan. De timing zal trouwens een determinerende rol spelen voor de keuze van de vestigingsplaats (voor de Wandelaar wordt de nodige aanlegtijd vooraleer met de bouw van de eerste kerncentrale kan worden gestart, geraamd op 4 tot 6,5 en dat is vrij lang). Men mag ook niet vergeten dat er in de aangeduide zones nog een bodem- en hydrologisch onderzoek nodig is dat algemeen vereist wordt bij de bouw van kerncentrales.

Of de centen uit het nationaal budget (met compensaties voor Wallonië?) zouden komen of met het Vlaamse regionaal budget moeten worden bekostigd (maar dan komen er naast waterspeks ook energiespeks.....) is in het huidige stadium van het onderzoek nog niet uitgemaakt. Alhoewel mag worden verwacht dat de Waalse Economische Raad vrij spoedig aan het grienen zal gaan! Dat laatste heeft Luc Dhoore niet gezegd.

EN DE VISSERIJ?

Het West-Vlaams Economische Studiebureau welke aan dit fantastisch ontwerp, waarvan de verwezenlijking door sommigen zozeer beoogd wordt, schijnt samen met Symarinfra bij dit alles geen rekening te houden met de belangen van de Zeebrugse en zelfs de ganse Belgische Kustvisserij, die het nu al zo lastig heeft om te bekomen dat er een daadwerkelijke bescherming van de 12-Mijlszone gedaan wordt, teneinde onze kustvisserij en de broedplaatsen van garnaal en vis, te bewaren.

We stellen ook vast dat men in de Rederscentrale aan de belangen van de kleine man in onze visserij nog weinig of geen aandacht verleent en dat het nochtans noodzakelijk is, zeer waakzaam te zijn, wil men ook onze kustvisserij tengevolge van de inplanting van kerncentrales niet wegvagen.

Men zwijgt hierover in alle talen.

- (1) Symarinfra werd in december 1973 gesticht door de Dienst voor Nijverheidsbevordering, de Nationale Investeringsmaatschappij en de NV L.L. en N. De Meyer.
- (2) Symarindus: initiatiefnemers waren de Dienst voor Nijverheidsbevordering en het West-vlaams Economisch Studiebureau.

SENSATIEBRENGENDE UITSpraak

DOOR RECHTBANK VAN ROUEN

VERBOD VOOR FABRIEKSLOZINGEN IN DE SEINE-BAAI

We herinneren ons de vele protesten vanwege de vissers in de Seine-baai tegen de pollutie door de scheikundige fabrieken die aan de monding van de Seine gelegen zijn. In dit verband kregen we reeds op 10 december 1974 het blokkeren van de Seinemonding door de lokale vissersvaartuigen, op 21 februari 1975 het blokkeren van de havens van « Le Havre » en op 19 en 20 juli van dit zelfde jaar het blokkeren van de haven van Deauville.

Niettegenstaande veelvuldige beloften vanwege de Maritieme Diensten en het betrokken staatssecretariaat, ging men door met de pollutie. Volgens de autoriteiten kon men niet ingrijpen omdat het dekreet op de anti-pollutie, verschenen in het frans staatsblad van 23-2-1975, slechts kracht van uitvoering krijgt, één jaar na dit verschijnen. Dit en vele andere zaken namen de moe getergde vissers niet en zij hadden daarom een raadgever aangesteld die de zaak bij de Administratieve Rechtbank van Rouen inleide. Deze rechtbank heeft nu een vonnis geveld waarbij de lozingsvergunningen voor de fabrieken uitgevaardigd door de Prefekt van het departement « Seine-Maritiem » ingetrokken worden.

BELANG DER LOZINGEN :

De voornaamste lozing gebeurt door een fabriek die scheikundige meststoffen bereidt. De scheikundige afval hiervan, namelijk het calciumsulfaat of phosgips werd vroeger rechtstreeks in de Seinemonding geloosd. In maart 1973 verscheen er een verbod vanwege de Prefektuur voor dergelijke lozingen in de Seine, omdat het zoutgehalte van het Seinewater te hoog werd waardoor dit water niet meer kon gebezigd worden door verscheidene andere fabrieken langs de Seine gelegen.

We laten duidelijk opmerken dat het lozingsverbod dus niet uitgevaardigd werd ten voordele van de visserij (wat dacht men wel) maar ten voordele van de andere industrie. Vermits men het afval niet te lande kon opstapelen omdat de oppervlaktewateren zouden aangetast geraken, ging men over tot het lozen van de afval in de Seinebaai bij middel van speciaal gebouwde lozingschepen. In anderhalf jaar werd aldus 3 miljoen Ton gipsafval in deze baai gestort! Verscheidene experts, aangesteld door de industrie, bewezen in ellenlange rapporten dat deze lozing geen kwaad kon voor de visserij en het milieu!

Anderzijds beloofde men naar een procédé uit te zien om het gipsafval te gebruiken voor het vervaardigen van gipsplaten, waarvoor men echter nog geen afzet heeft, of waarvan het procédé nog niet volledig uitgedokterd is. Ondertussen kwam er nog een nieuwe scheikundig fabriek die de afval eveneens in de Seinebaai deponeerde door middel van een 14 km lange « pipe-line ». De produkten die de vissers in de, vroeger zeer visrijke Seinebaai vingen, werden echter dermate aangetast, dat ze voor menselijke consumptie afgekeurd werden. Dat de vissers ten slotte, tegenover de lankmoedige overheidshouding hun geduld zouden verliezen, was zeker aannemelijk. Eén van deze uitlopers werd ten slotte de aktie voor het gerecht.

DE GEVOLGEN VAN DEZE UITSpraak VOOR DE INDUSTRIE

We weten niet of er tegen de uitspraak van de Administratieve Rechtbank van Rouen beroep mogelijk is, ofwel of anderzijds de Overheid deze uitspraak kan schorsen. Mocht de intrekking van de lozingsvergunningen wel een feit blijven, dan staat de scheikundige industrie toch wel voor bepaalde problemen die naar het schijnt niet onmiddellijk oplosbaar zijn.

Volgens de betrokken nijverheid zou een zeer groot gedeelte van de werknemers moeten afgedankt worden zo geen voldoende gevende oplossing gevonden wordt. Anderzijds spreekt de firma die de lozingschepen uitbaat van een op til zijnde afdanking van haar personeel, zijnde 70 varende werknemers met hierbij nog enkele bedienden en walwerklieden.

Wij zelf geloven niet dat de uitspraak van de Administratieve Rechtbank machtiger zal zijn dan de Industrie. Daar is immers nog altijd de « Raad van State » of franse « Conseil d'Etat » die kan tussenkomen op verzoek van de nijverheid en de arm van deze laatste zal, ons inziens, wel langer en machtiger blijken dan deze van de visserij, ook al is er de uitspraak van Rouen.